

“Iată stau la ușă și bat. De va auzi cineva glasul Meu și va deschide, voi intra la el, și voi cina cu el și el cu Mine” (Apocalipsa 3, 20)

Numărul 147 (2017), Duminica a 17-a după Rusalii
(a Cananeencei)

Evanghelia: Matei 15, 21-28*

În vremea aceea Iisus a plecat în părțile Tirului și ale Sidonului. Și iată, ieșind o femeie canaaneencă din hotarele acelea, striga, zicând: „Miluiește-mă, Doamne, Fiul lui David!, fiica mea este rău chinuită de demon“. El însă nu i-a răspuns nici un cuvânt. Și apropiindu-se ucenicii Săi, îl rugau, zicând: „Elibereaz-o, că strigă în urma noastră“. Iar El, răspunzând, a zis: „Nu sunt trimis decât la oile cele pierdute ale casei lui Israel“. Iar ea, venind, I se închina, zicând: „Doamne, ajută-mă!“ El însă, răspunzând, i-a zis: „Nu este bine să iei pâinea copiilor și s'o arunci câinilor“. Iar ea a zis: „Da, Doamne, dar și câinii mănâncă din fărâmiturile ce cad de la masa stăpânilor lor“. Atunci răspunzând Iisus, i-a zis: „O, femeie, mare este credința ta; fie ție precum voiești!“ Și s'a tămăduit fiica ei din ceasul acela.

Hristos și frumusețea sufletească a cananeencei

Părintele Savatie Bastovoi

(...) **Ce poate fi mai brutal decât să apostrofezi o femeie sărmană care îți cere ajutorul, un ajutor care stă în puterea ta să i-l acorzi?! Hristos era atotputernic și, probabil, femeia știa asta.** De aceea vine la El cu nădejde, cerând ajutor pentru fiica sa bol-navă. Dar ce face Hristos cu ea? El procedează cu ea ca un evreu ordinar, o bruftulu-iește, zicându-i: “Nu se cade a lua pâinea de la gura copiilor și a o da câinilor“. O face pe sărmana femeie cățea împreună cu fiica ei, în auzul tuturor! Ce poate fi mai tipic jidovesc decât această faptă a lui Hristos? Fiți de acord că este o mojiție. Dar să ve-dem cum se împacă ea cu Evanghelia iubirii și cum de Hristos, care ne cheamă să în-vățăm de la El cu blândețe, a fost în stare să comită așa o bătănie ca aceasta. Hristos știe toate. El știa și ceea ce va face femeia, știa și cum se vor uita la asta mul-țimea de evrei care se înghesuiau în jurul Lui, atenți să-L prindă greșind în faptă sau în cuvânt. Se vede că de această dată în jurul lui Hristos

*Texte preluate din ediția jubiliară a Sfântului Sinod, 2000, citată pe scurt: Biblia Bartolomeu

erau foarte mulți necredincioși, mai mulți ca de obicei, care căutau să-L ispitească. **Fără îndoială, mulți îi puneau întrebări prostești și acum, ca cele despre dajdia cuvenită Cezarului, despre căsătoria de după înviere, despre sâmbătă și cred că și multe altele. Ne putem închipui un bâlci în care Hristos e asaltat de iudeii guralivi și plini de sine. Hristos rabdă toate acestea, rabdă, pentru că printre întrebările neghioabe se întâmplau și unele care puteau da prilej la predica iubirii.** Dar Hristos, am văzut-o de atâtea ori, știa să întoarcă până și atacurile răutăcioase în lecții de înțelepciune dumnezeiască și iubire. **Cred că într-o astfel de împrejurare l s-a adresat și femeia noastră după ajutor, cerându-l să-l tămăduiască fiica, atunci când ceilalți îl atacau cu întrebări ispititoare și răutăcioase.** (...) mulți îl socoteau nebun, îndrăcit, dar mulți îl bănuiau că ar fi vreun prooroc. De aceea unii îi adresau întrebări pentru a-și bate joc, alții pentru a se convinge că într-adevăr este cineva. Pe toți aceștia Hristos îi întâmpină și El, la rândul Lui, cu întrebări-capcană, care descopereau adevărata intenție și identitate a celor ce se apropiau de El. Pe cei care credeau sincer în El și-l cereau ajutorul, Hristos îi încerca: “Crezi tu că pot să fac Eu aceasta? Crezi tu că pot să fac aceasta pentru tine?”. Dacă vom fi atenți, vom vedea că mai toate confruntările lui Hristos cu oamenii se rezumau la această întrebare. Ca și lui Petru, Hristos le cere tuturor celor care intrau în vorbă cu El răspuns la întrebarea: “Cine zic oamenii că sunt Eu? Dar tu, tu ce zici?” Același lucru s-a întâmplat și în cazul femeii cananeence. Vom vedea că această replică dură, pe care i-o aruncă Hristos, nu era decât o formă a aceleiași întrebări: “Cine zic oamenii că sunt Eu, cine zici, tu, femeie, că sunt Eu?”. (...) Atunci când, la lacrimile femeii, Hristos răspunde: “Nu este bine a lua pâinea de la gura copiilor și a o da câinilor”, de fapt El o întreabă: “Cine crezi tu că sunt Eu, că vii la Mine după ajutor? Oare nu crezi și tu, ca aceștia, că sunt un nebun și un îndrăcit? Ce vei face dacă și Eu sunt om ca toți oamenii? Așadar, de ce-ai venit la Mine, nu vezi că și eu sunt un jidan oarecare, plin de sine și răutăcios care te alungă de la sine ca pe o cățea?” La care femeia răspunde: “Nu Te cred, eu știu că Tu ești bun, Te văd ce ești batjocorit de cei de un neam cu Tine, căci dacă ai fi fost într-adevăr un jidan șovin, așa cum vrei să pari, ei Te-ar fi primit și Te-ar fi considerat ca pe unul de-al lor. Dar așa, ei te batjocoresc. Cum îmi spui Tu că ești rău și nemilostiv, când și vocea și chipul Tău îmi arată că Tu ești bun, Tu ești Hristosul, Fiul lui Dumnezeu Celui viu! Sau crezi că nu simt cum arde inima mea când îmi vorbești? Niciodată inima mea nu a mai ars așa, cred că acesta este focul dragostei despre care Te-am auzit vorbind de atâtea ori. Nu spune că din cauza evreilor nu vrei să faci Tu milă cu fata mea, că știu că ai tămăduit și sâmbăta, călcând legea evreilor, și că nimic nu Te oprește să faci binele. Te-ai sfădit cu evreii în sinagogă, știu eu, că nu Te lăsausă să tămăduiești și să faci milă. Nu, Tu nu ești rău, Tu ești bun. Știu că ai venit la evrei, că ei sunt poporul lui Dumnezeu, eu sunt o păcătoasă, o cățea dintre neamuri, dar Bunule, oare câinii nu mănâncă și ei din firimiturile care se aruncă de la masa stăpânilor?” Și ce răspunde Hristos? “O, femeie, mare este credința ta! Cum să

să te hrănesc Eu cu resturi de la masă, când tu ești stăpâna? Nu mai spune așa! Dacă ai ști cât mă bucur că ai răbdat această ispitire a Mea! Dacă ai ști cum se chircea inima Mea în Mine, de frică să nu cedezi în fața aparentei Mele asprimi și să-Mi întorci spatele. O, câtă bucurie Mi-a făcut credința ta! Vino, Eu te voi arăta tuturor! Vino, că vreau să Mă laud cu smerenia ta, cu dragostea ta!” Apoi cred că s-a adresat iudeilor, ca de obicei, deși evanghelistul nu ne-o mai spune: “O, puțin credincioșilor, mândrilor, îngâmfăților! Voi, pe care v-am numit stăpâni, pe care v-am numit copii ai Mei, uitați-vă la aceasta, pe care voi o nesocotiți, adevărat vă spun, că la nimeni dintre voi n-am văzut atâta credință!”

Credința acestei femei a fost într-adevăr mare, mai mare decât a apostolilor. Când au văzut această purtare a lui Iisus, ei care erau de atâta vreme cu El, care ar fi trebuit să-L recunoască, s-au smintit, și-au pierdut credința. Ei chiar au crezut că Hristos se poartă cu răutate, de aceea au și început să-L roage, să arate milă față de sârmana femeie: “Slobozește-o, căci strigă în urma noastră”. Femeia însă nu și-a pierdut credința, nici nădejdea, nici dragostea. De aceea și Hristos exclamă: “O, femeie, mare este credința ta, mai mare decât a acestor ucenici ai mei! Ei nu întotdeauna reușesc să scoată diavoli, deși se socotesc apostoli și prieteni ai Mei, dar tu, o femeie simplă, prin ceea ce ai făcut tu acum, ai alungat dracii din fiica ta. Du-te și să-ți fie ție după voința ta”.

Iată, cred eu, sensul acestei purtări stranii a lui Hristos, purtare care a smintit chiar și pe apostoli. Ea însă a arătat frumusețea sufletească a acestei femei, a arătat-o cunoscătoare a tainelor dumnezeiești, căci ea a înțeles vorbirea încifrată a lui Hristos, vorbirea în pilde, pe care nici apostolii nu o înțelegeau întotdeauna. De data asta ea s-a arătat mai înțeleaptă decât apostolii și mai credincioasă. (...)

Să nu ne mire că Hristos S-a prefăcut, știind că prefăcătoria este un păcat. Acesta nu este decât un fel de a comunica, un alt nivel al limbajului, al predicii, pe care Hristos, Eccleziastul desăvârșit, o stăpânea cum nu se poate mai bine. Să nu uităm că Hristos se adresează oamenilor și singurul lui scop este acela de a se face înțeles. Pe calea spre Emaus, când se arată celor doi ucenici după înviere, evanghelistul Luca ne spune că Hristos “S-a prefăcut că vrea să meargă mai departe”, iar ucenicii L-au oprit să rămână la ei. Dar parcă ce poate să însemne mustrarea: “O, până când voi fi cu voi și vă voi răbda pe voi!” Oare nu tot El a zis: “Și iată, Eu sunt cu voi până la sfârșitul veacului”?

Așa că, mi se pare că **dialogul dintre Hristos și femeia cananeanca n-a fost altceva decât o declarație de dragoste reciprocă.** Atât doar că ei și-au vorbit cu cuvinte sucite, ca doi îndrăgostiți, care nu vor ca și alții să le priceapă taina lor. Taina dragostei.

Sursa: **Ieromonah Savatie Bastovoi**, *Dragostea care ne smintește*, Ed. Marineasa, Timișoara, 2003

Vitamine duhovnicești

Copiii au nevoie în primul rând de rugăciunea părinților

Cu cât veți iubi pe copii cu iubire omenească - și aceasta este adeseori patologică – cu atât se vor încurca mai mult, cu atât purtarea lor va fi mai rea. Însă, când iubirea dintre voi și către copii va fi creștină și sfântă, atunci nu veți întâmpina nici o greutate. Pentru ca asta să se întâmple, trebuie ca harul Dumnezeiesc să lucreze în sufletele părinților. Nimeni nu se sfințește de unul singur. Același har dumnezeiesc va lumina, va încălzi și va da viață mai apoi sufletelor copiilor. (...) de pildă, **m-a sunat o mamă din Milano și m-a întrebat cum să se poarte cu copiii ei. I-am spus: “Să te rogi, atunci când trebuie, să le vorbești copiilor cu iubire. Mai mult să te rogi, și mai puține cuvinte să le spui celorlalți.”**

Să nu devenim stânjenitori, ci să ne rugăm tainic și apoi să vorbim, iar Dumnezeu ne va încredința lăuntric dacă este primit de ceilalți cuvântul nostru. Dacă nu-i primit, nu mai vorbim. Ne vom ruga, numai în taină. Căci și prin a vorbi devenim stânjenitori și-i facem pe ceilalți să se împotrivescă, și câteodată să se răzvrătească. De aceea este mai bine să le spună cineva în chip tainic, în inima celorlalți, prin rugăciune tainică, decât în urechile lor. **Ascultă-mă: să te rogi, și apoi să vorbești. Așa să faci copiilor tăi.** Dacă le dai neconținut sfaturi, o să devii plictisitoare, și când vor crește, vor simți un fel de apăsare. Să preferi, deci, rugăciunea. Să le vorbești prin rugăciune. Să le spui pe toate lui Dumnezeu, iar Dumnezeu le va pune în lăuntru lor. Adică, nu trebuie să-i sfătuești pe copii tăi așa, cu glas tare, pe care să-l audă cu urechile lor. Poți s-o faci și pe asta, dar înainte de toate trebuie să-l vorbești de copiii tăi lui Dumnezeu. Să spui: “Doamne Iisuse Hristoase, luminează-mi copilașii. Eu Ție Ți-i încredințez. Tu mi i-ai dat, dar eu sunt neputincioasă, nu pot să-i pun pe cale. Pentru aceasta, Te rog, luminează-i”. Și Dumnezeu le va vorbi, iar ei vor spune: “Oh, nu trebuia să o necăjesc pe mama cu ce-am făcut!” Și aceasta, cu harul lui Dumnezeu, va ieși din lăuntru lor.” Acesta este lucrul desăvârșit. Mama să-l vorbească lui Dumnezeu, iar Dumnezeu să-i vorbească copilului. Dacă nu se face asta, atunci spui, spui... totul “în ureche”; la sfârșit devine un soi de asuprire. Și, când copilul crește, începe să se împotrivescă, adică să se răzbune într-un fel pe mama și pe tata, care l-au asuprit. În vreme ce unul este lucrul desăvârșit: să grăiască iubirea cea în Hristos și sfințenia tatălui și a mamei. Iradierea sfințeniei și nu cea a omeneștii strădanii îi face bine pe copii. Când copiii sunt răniți și traumatizați de vreun lucru grav, să nu vă mirați că se împotrivesc și vorbesc urât. De fapt, nu vor asta, dar nu pot face altfel în clipele grele. Apoi se pocăiesc. Însă, **dacă voi vă enervați și o să vă mâniați, deveniți una cu cel viclean, iar acela își bate joc de toți.**

Sursa: *Ne vorbește părintele Porfirie. Viața și cuvintele*, Editura Egumenița, 2003